

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9. prosince 2021 **odvolání obžalované R. B.**, narozené xxx v Xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. června 2021, sp. zn. 37 T 66/2019, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byla obžalovaná R. B. uznána vinnou zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Za tento zločin byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Současně byl obžalované uložen trest propadnutí věci, a to zajištěného obchodního podílu ve výši 25 % ve společnosti Zxxx s.r.o. Naproti tomu poškozený Úřad pro zatupování státu ve věcech majetkových byl se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchala obžalovaná R. B. uvedený trestný čin tím, že: „společně s obžalovaným J. M., nar. xxx, který zemřel dne xxx dne xxx, v Xxx, Xxx v Xxx nemocnice, na oddělení geriatrické a následné péče, po předchozí společné domluvě, ačkoliv oba znali zdravotní stav poškozené A. M., nar. xxx, a věděli, že není vzhledem k tomuto schopná pochopit obsah předkládané písemnosti, této obžalovaný M. předložil k podpisu „Smlouvu o převodu podílu“ ze dne 22.8.2018, kdy vlastnoruční podpis na smlouvě ověřila xxx xxx J. J., pověřena notářem Mgr. Janem Dytrychem, kterého zajistila obžalovaná B., přičemž na základě smlouvy o převodu podílu poškozená A. M. převedla obchodní podíl ve výši 25% ve společnosti Zxxx s.r.o., IČ: xxx, za cenu 28.000,- Kč na obžalovaného M., který jako jednatel spol. Zxxx s.r.o., IČ: xxx, a obžalovaná B. jako společník dané společnosti, věděli, že k obchodnímu podílu se váže vlastnictví bytu č. xx na adrese Xxx, Xxx, LV xxx, katastrální území Xxx, okres Hlavní město Praha, o velikosti 2+1 s přísl., o výměře 44 m², vč. spoluvlastnického podílu společných prostor, jehož cena dle znaleckého posudku dosahovala k datu 22.8.2018 ceny obvyklé 2.200.000,-Kč, přičemž cena spoluvlastnického podílu ve výši 25% činí 2.168.000 Kč, již od počátku jednali v úmyslu se obohatit, poškozené A. M. ani částku 28.000,- Kč obžalovaný M. neuhradil a předmětný obchodní podíl dále převedl dne 11.10.2018 na obžalovanou B.“.
3. Proti citovanému rozsudku si v zákonné lhůtě podala odvolání obžalovaná R. B., které odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Odvolání obžalované směřuje proti výroku o vině, i o trestu a výroku o náhradě škody. V jeho odůvodnění namítá, že soud prvního stupně nesprávně zhodnotil provedené důkazy a v důsledku toho dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Zopakovala přitom svá tvrzení, která uplatnila již v předchozích stádiích trestního řízení, a vyslovila přesvědčení, že z provedeného dokazování nevyplývají skutková zjištění, která učinil soud prvního stupně, že tento vykládal provedené důkazy pouze v její neprospěch, a zcela opomněl důkaz výsledkem MUDr. Z.. Nadto z výpovědí svědků A. V., P. M. K., N. T. a J. J. vyplývá, že zemřelá poškozená A. M. byla orientovaná. Soudu prvního stupně současně vytkla, že své skutkové závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

opřel výlučně o znalecký posudek soudního znalce MUDr. Kubeje, ačkoli ten posuzoval stav zemřelé poškozené výlučně z lékařských zpráv, aniž by poškozenou vyšetřil. Lze tak pochybovat o objektivnosti závěrů tohoto znaleckého posudku. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jí obžaloby.

4. Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
5. Trestní řízení proti obžalované R. B. bylo vedeno plně v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, včetně procesních ustanovení zabezpečujících ochranu jejích zákonných práv a zájmů, právo na řádnou obhajobu nevyjímaje. Soud prvního stupně provedl v hlavním líčení dokazování tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci tak, jak mu to ukládá trestí řád v ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Řádně provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch obžalované, tyto řádně provedené důkazy pak hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu.
6. Ve shodě se soudem prvního stupně také odvolací soud neshledal důvody pro jakékoliv doplnění dokazování ve věci. V této souvislosti je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury není soud v zásadě povinen každému důkaznímu návrhu vyhovět, přičemž pokud jim nevyhoví, pak je třeba v rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 152/05). V předmětné věci soud prvního stupně postupoval správně, když navrhované důkazy v podobě výslechu svědka MUDr. Z. shledal nadbytečnými vzhledem k existenci důkazů již provedených, a o tomto rozhodl zamítavě. Jak se z odůvodnění napadeného rozsudku podává, tento důkaz by k projednávané věci nemohly přispět novými skutečnostmi, přičemž odvolací soud se s názorem soudu prvního stupně nedoplňoval dokazování plně ztotožnil, neboť by šlo jen o další svědectví skupiny svědků, kteří se snažili potvrdit, že zemřelá poškozená byla v době hospitalizace při jasném vědomí a orientovaná v čase a vlastních úkonech.
7. Obžalovaná R. B. v podaném odvolání v podstatě zopakovala skutečnosti, jimiž operovala již v předchozích stádiích řízení, a uplatnil stejnou obhajobu jako v řízení před soudem prvního stupně. Ten se s ní přitom náležitě v napadeném rozsudku nyní vypořádal. V konkrétech lze proto odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Pro úplnost odvolací soud doplňuje, že jde v pořadí již o druhé rozhodnutí v této trestní věci, neboť první rozhodnutí soudu prvního stupně bylo odvolacím soudem zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
8. Předmětem trestního stíhání v této trestní věci byly kroky činěné společně s již zemřelým J. M. v souvislosti podvodným vylákáním obchodního podílu ve společnosti Zxxx s.r.o. a k němu se vázícímu vlastnictví bytu v Praze xx o velikosti 2+1.
9. Rozhodné okolnosti případu jsou zmapovány shromážděnými listinnými důkazy a především znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Na základě těchto důkazů soud prvního stupně správně shledal, že co se týče výchozích okolností skutkového děje, lze mít za jednoznačně prokázány tyto skutečnosti: Obžalovaná R. B. po předchozí společné domluvě s již zemřelým J. M., ačkoli oba znali zdravotní stav zemřelé poškozené A. M., a věděli, že není vzhledem k tomuto schopná pochopit obsah předkládané písemnosti, této obžalovaný J. M. předložil k podpisu „Smlouvu o převodu obchodního podílu“ ze dne 22. 8. 2018, kdy vlastnoruční podpis na smlouvě ověřila xxx xxx J. J., pověřena notářem Mgr. Janem Dytrychem, přičemž na základě této smlouvy došlo k převodu obchodního podílu ve výši 25 % ve společnosti Zxxx s.r.o. za cenu 28 000 Kč a k němu se vázícímu vlastnictví bytu o velikosti 2+1 v Praze xx. Obžalovaná R. B. tak učinila ve spolupráci se zemřelým J. M. s cílem obohatit se o předmětný obchodní podíl ve společnosti Zxxx s.r.o.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

10. Tyto výchozí skutkové okolnosti případu vyplývají především z dokumentace vážící se k převodu obchodního podílu ve společnosti Zxxx s.r.o., obchodnímu rejstříku, výpisu z katastru nemovitostí, lékařských zpráv a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie zpracovaného soudním znalcem MUDr. Petrem Kubejem. Všechny tyto důkazy spolu plně korespondují a vzájemně se doplňují. V průběhu celého trestního řízení nevyšel najevo žádný rozpor mezi nimi a neobjevil se ani jediný další důkaz, který by vyzněl jinak. Odvolací soud má tedy za to, že soud prvního stupně na nich – a na jejich analýze – důvodně založil svá skutková zjištění. Především pak ze znaleckého posudku a lékařských zpráv vyplývá, že poškozená A. M. již na příjmu do nemocnice nebyla orientovaná v čase, prostoru ani životních úkonech, přičemž tento stav postupně gradoval. Soud prvního stupně tak za dané situace zcela správně uzavřel, že v době, kdy došlo k podpisu smlouvy o převodu obchodního podílu, nebyla zemřelá poškozená schopna vnímat správně realitu, stejně jako to, že o jejím stavu obžalovaná velmi dobře věděla, ať již proto, že sama několikrát poškozenou A. M. v nemocnici navštívila, anebo zprostředkovaně od zemřelého J. M., který poškozenou denně v nemocnici navštěvoval. Ačkoli samotný převod obchodního podílu v nemocnici zařídil zemřelý J. M., s nímž obžalovaná R. B. od počátku spolupracovala, velmi dobře věděla, o jaký úkon se jedná, koho se týká a jaké bude mít důsledky, jak přiléhavě soud prvního stupně ve vztahu k jednání obžalované konstatoval. Na těchto závěrech přitom nemohlo nic změnit ani svědectví slyšených svědků, neboť část z nich ani poškozenou po jejím přijetí do nemocnice neviděla. Nadto z výpovědi J. K. vyplynulo, že jí její otec J. M. říkal, že se stav poškozené v nemocnici zhoršuje, přičemž o převodu obchodního podílu se vůbec nezmínil.
11. Na podvodné jednání obžalované bylo možné usoudit rovněž z toho, že ačkoli obžalovaná R. B. znala zdravotní stav zemřelé poškozené A. M., opatřila J. M. kontakty na notářskou kancelář a zajistila potřebný vzor smlouvy, stejně jako z toho, že na ní byl prakticky vzápětí tento podíl převeden J. M.. Z toho – a z celkových okolností posuzovaného případu – bylo zároveň možné usoudit na to, že šlo o koordinované jednání a že obžalovaná R. B. jednala s vědomím toho, že zemřelá poškozená není schopna pochopit obsah předkládané písemnosti, která sloužila k jedinému účelu, a sice k tomu, aby získala majetkový prospěch. V tomto kontextu soud prvního stupně důvodně poukázal na to, že není logické, aby měl J. M. v úmyslu pořídit si – na přání zemřelé poškozené A. M., jak uváděl – obchodní podíl ve společnosti Zxxx s.r.o., a jen pár týdnů poté takto získaný podíl převedl spolu s jeho vlastním podílem na obžalovanou R. B.. To vše je pak rámováno tím, že J. M. ani obžalovaná R. B. nikdy za převod obchodního podílu poškozené zemřelé A. M. ničeho zaplatili.
12. **Ve shodě se soudem prvního stupně současně vyslovuje odvolací soud podiv nad postupem notářského úřadu Mgr. Jana Dytrycha, jehož úřad prostřednictvím příslušné xxx xxx J. J., ověřil podpis osoby, která se zjevně nacházela ve stavu xxx xxx a nebyla schopna vnímat realitu a chápat smysl činěných právních úkonů, což bylo na první pohled zřejmé i osobám z blízkého okolí zemřelé poškozené A. M.. To vše je pak rámováno tím, že xxx xxx J. J. nejprve uvedla, že si již nevybavuje tento konkrétní případ, ačkoli následně kategoricky vyloučila, že by byla již zemřelá poškozená A. M. dezorientovaná a nebyla „při smyslech“.**
13. Lze tedy shrnout, že soud prvního stupně správně hodnotil všechny uvedené důkazně podložené skutečnosti a důvodně na jejich základě učinil závěr, že obžalovaná R. B. společně s již zemřelým J. M. cíleně – tedy v přímém úmyslu – vylákala na poškozené A. M. daný obchodní podíl. Trestněprávní rozměr dalo jejímu jednání to, že předložila prostřednictvím J. M. poškozené A. M. k podpisu smlouvou o převodu obchodního podílu, ačkoli nebyla schopna v inkriminované době chápat obsah předkládané písemnosti. Poškozené A. M. tak způsobila společně s již zemřelým J. M. škodu ve výši 2 168 000 Kč, tedy značnou škodu ve smyslu § 138 tr. zákoníku. Její jednání tedy bylo soudem prvního stupně správně posouzeno po stránce právní jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku.
14. Odvolací soud má současně za to, že soud prvního stupně vedle skutkových okolností významných z hlediska naplnění formálních znaků trestného činu podle § 209 tr. zákoníku náležitě zohlednil

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

také závažnost a škodlivost celého případu danou okolnostmi charakterizujícími povahu stíhaného činu. V tomto kontextu nebylo možné pominout to, jak vysoká škoda byla jednáním obžalované poškozené způsobena a tu skutečnost, že stíhané jednání se – posuzováno ve svém celku – nijak nevymykalo ani případnou výrazně nižší individuální škodlivostí typově nejméně závažným jednáním, jež se v praxi vyskytují a jsou postihovány podle § 209 tr. zákoníku. To vše důvodně vedlo soud prvního stupně k závěru, že jednání obžalované bylo natolik společensky škodlivé, že vůči ní nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu než normy trestního práva.

15. Celkově vzato lze tedy podle názoru odvolacího soudu plně souhlasit se soudem prvního stupně v tom, že provedené důkazy jednoznačně prokazují vinu obžalované R. B.. Odvolací soud současně shledal, že soudem prvního stupně použitá právní kvalifikace má dostatečnou oporu v provedených důkazech a odpovídá zákonu. Celý výrok o vině napadeného rozsudku lze tudíž považovat z pohledu procesní situace, za níž byl soudem prvního stupně vydán, za naprosto správný a plně zákonný.
16. Žádné pochybení neshledal odvolací soud ani ve výroku o náhradě škody. Obecně vzato byl – jak shledal soud prvního stupně – nárok poškozeného Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových na náhradu způsobené škody oprávněný. Podmínky pro poskytnutí daného typu náhrady škody byly pro inkriminovanou dobu stanoveny v ustanovení § 2910 občanského zákoníku, škoda vznikla způsobem výše popsáním v důsledku jednání obžalované a poškozený úřad uplatnil nárok na její náhradu včas a řádně. Překážkou pro zavázání obžalované k její náhradě však byla skutečnost, že o předmětném obchodním podílu bylo rozhodnuto tak, že propadá ve prospěch státu. Soud prvního stupně proto důvodně odkázal poškozený úřad s jím uplatněným nárokem na náhradu škody postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.
17. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud též výrok o trestu a neshledal jej nepřiměřeně přísným. Trest byl obžalované R. B. ukládán v sazbě § 209 odst. 4 tr. zákoníku, tedy v sazbě od dvou do osmi let odnětí svobody, a vyměřen byl na samotné spodní hranici zákonné trestní sazby, přičemž soud prvního stupně vzal na zřetel všechny skutečnosti rozhodné pro jeho uložení. Obžalované polehčuje to, že v místě jejího bydliště nebylo k její osobě zjištěno nic negativního. Navíc nebyla nikdy v minulosti soudně trestána ani postihována za přestupek. Na místě zároveň bylo zohlednit to, že od nyní stíhané trestné činnosti uplynula poměrně dlouhá doba, aniž by se dopustila něčeho dalšího, co by jí bylo možné vytknout. Právě těmito skutečnostmi soud prvního stupně odůvodnil výměru uloženého trestu odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby – konkrétně v trvání dvou let – i podmíněný odklad jeho výkonu na poměrně krátkou dvouletou zkušební dobu, a odvolací soud má za to, že tak učinil správně, neboť současně neshledal na straně obžalované žádnou zásadně přitěžující okolnost. Soud prvního stupně nijak nepochybil, pokud tento podmíněně odložený trest odnětí svobody zkombinoval s trestem propadnutí věci, a to zajištěného obchodního podílu ve výši 25 % ve společnosti Zxxx s.r.o., neboť šlo o věc, která byla zprostředkována výnosem z trestné činnosti, a proto jeho uložení bylo zcela namístě.
18. Ze všech těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině, o trestu i o náhradě škody, které ve všech směrech odpovídá zákonu. Proto bylo odvolání obžalované R. B. jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 9. prosince 2021

JUDr. Jaroslava L i š k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Vypracovala: Mgr. Ing. Daniella Sarah Sotolářová

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.